

Kristusdoft: att förkunna Kristus med våra liv

[Spara som PDF](#)

I denna text vill jag resonera lite kring hur vår livsföring kan påverka vår omgivning. Det handlar om vad vi gör och säger, vad vi fokuserar på, vad som är vårt budskap till omvärlden. Helt enkelt hur vi uppfattas av människor vi möter Paulus skrev så här i ett av sina brev:

2 Kor 2:14-16: "Gud vare tack som genom Kristus

alltid för mig med i sitt triumftåg och överallt låter mig sprida kristuskunskapens doft. Ty till Guds ära är jag en **kristusdoft** bland dem som räddas och bland dem som går förlorade, en doft av död till död för dem som går förlorade, av liv till liv för dem som räddas." (*Bibel 2000*)

Jag har valt att citera Bibel 2000 här för att jag tycker om ordet "kristusdoft" och det används inte i de översättningar jag annars föredrar. Men vad har Kristus för doft? Vad är det som är kännetecknande för hur Jesus Kristus var och är? Jo, det ser vi inte minst i de fyra evangelierna. Där ser vi att Jesus har ett mildt och ödmjukt hjärta. Vi ser att han vill lätta på våra bördor och att han är full av nåd och sanning. Vi ser också att Jesus vurmade för de enkla människorna, dem som var utstötta och dem som satt fast i synd:

Matt 11:28-30: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt."

Joh 1:14: "Och Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den Enfödde har av Fadern, och han var full av nåd och sanning."

Luk 15:2: "Den mannen [Jesus] tar emot syndare och äter tillsammans med dem."

Mark 2:14-15: "När han gick vidare fick han se Levi, Alfeus son, sitta vid tullhuset, och han sade till honom: 'Följ mig!' Och Levi steg upp och följde honom. När Jesus sedan låg till bords i hans hus, var det många publikaner och syndare som låg till bords tillsammans med honom..."

Mark 2:17: "Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare."

I Jesajas messiasprofetior ser vi också detta Jesu milda sinnelag:

Jes 42:2-3: "Han skall inte skria eller ropa, inte låta sin röst höras på gatorna. Ett brutet strå skall han inte krossa, en tynande veke skall han inte släcka."

Jesus brydde sig alltså om lidande människor, han gav dem av sin tid. Han ville umgås med syndare för att ge dem ett nytt liv. Han botade också många från sjukdomar och bundenhet. Präktiga och självrättfärdiga människor visade han däremot ifrån sig. En annan sak som jag tycker har med Jesu sinnelag att göra är att han inte var någon revolutionär i politisk mening.

Matt 12:13-17: "Sedan sände de till honom några fariseer och herodianer för att snärja honom genom något ord. De kom till honom och sade: 'Mästare, vi vet att du är trovärdig och inte tar parti för någon utan behandlar alla lika. Du ger en rätt undervisning om Guds väg. Är det tillåtet att betala skatt till kejsaren eller är det inte tillåtet? Skall vi betala eller inte?' Men Jesus förstod att de hycklade och sade till dem: 'Varför försöker ni snärja mig? Ge mig ett mynt och låt mig se på det.' De räckte fram ett, och han frågade dem: 'Vems bild och inskrift är detta?' De svarade: "Kejsarens." Då sade Jesus till dem: '**Ge då kejsaren vad som tillhör kejsaren, och Gud vad som tillhör Gud.**'"

Paulus bekräftar Jesu inställning med dessa ord:

Rom 13:1-2: "Varje människa skall underordna sig den överhet hon har över sig. Ty det finns ingen överhet som inte är av Gud, och den som finns är insatt av honom. Den som sätter sig emot överheten står därför emot vad Gud har bestämt, och de som gör så drar domen över sig

själva.”

Däremot kan vi se att Jesus gick emot det religiösa etablissemang som var grundat på människors bud. Men jag anser ändå inte att vi kan säga att Jesus var en religiös rebell. Jesus var och är ju Gud, och som sådan gick han till rätta med det korrumpade, självgoda religiösa ledarskapet.

Matt 3:7: ”Men när han såg att många fariseer och sadduceer kom för att bli döpta av honom, sade han till dem: ’Ni huggormsyngel, vem har fått er att tro att ni kan fly undan den kommande vredesdomen?’ ”

Sedan skall vi inte glömma bort hur Jesus utblottade sig. Han vann seger genom sin egen utblottelse, ända till döden på korset. Jag citerar inte något bibelord om Jesu korsfästelse, för den känner vi alla till, men det var ju just genom korsfästelsen som Jesus vann seger över synd och död. Ändå är talet om korset en dårskap för de flesta i världen eftersom världen vill vinna segrar genom makt och styrka.

Jes 53:7: ”Han blev misshandlad, men han ödmjukade sig och öppnade inte sin mun. Lik ett lamm som förs bort till att slaktas, lik ett får som är tyst inför dem som klipper det, så öppnade han inte sin mun.”

Kol 2:15: ”Han har klätt av väldena och makterna och förevisat dem offentligt, när han på korset triumferade över dem.”

1 Kor 1:23: ”Men vi predikar Kristus som korsfäst, för judarna en stötsten och för hedningarna en dårskap.”

I allt detta tycker jag vi har en bra beskrivning av Jesu sinnelag, den ”doft” som är kännetecknande för Jesus Kristus. Och jag vågar säga att det som är allra viktigast av allt det Jesus står för är **barmhärtighet och nåd** eftersom han vill att alla människor skall bli frälsta och komma till insikt om sanningen (1 Tim 2:4).

Ju mer vi lär känna Jesus/Gud ju mer lika blir vi honom, och desto mer kristusdoft kan vi få sprida. I detta vill Herren framförallt att vi skall visa barmhärtighet mot andra människor; religiösa övningar ligger betydligt lägre ner i prioritetsordning:

Mika 6:8: ”Han har sagt dig, du människa, vad som är gott. Vad begär Herren av dig annat än att du gör det rätta, älskar barmhärtighet och vandrar i ödmjukhet med din Gud?”

Matt 9:13: "Jag vill se barmhärtighet och inte offer."

Egentligen är det denna barmhärtighet som även Jakob avsåg när han skrev om tro och gärningar:

Ja 2:14-17: "Mina bröder, vad hjälper det om någon påstår sig ha tro men saknar gärningar? Kan väl en sådan tro frälsa någon? Om en broder eller syster inte har kläder och saknar mat för dagen och någon av er säger till dem: 'Gå i frid, klä er varmt och ät er mätta', men inte ger dem vad kroppen behöver, vad hjälper det? Så är också tron i sig själv död, när den är utan gärningar."

En tro som inte visar några som helst tecken på barmhärtighet är uppenbarligen inte mycket med enligt Jakob. Här är det då lätt att drabbas av panik och ett lagiskt beteende som genast kör igång med en massa goda gärningar för att få liv i tron. Eller så kryper man ihop med ett dåligt samvete. Men det är inte så som det är tänkt att fungera. Brister man i barmhärtighet och därmed sant goda gärningar, då skall man istället vända sig till Herren Gud och be om ett sinnelag som ligger i linje med Jesu sinnelag. Man kan alltså be om att få en kristusdoft, och jag tycker också man **skall** be om detta. Det är ju inte oviktigt hur våra liv som kristna upplevs av människor i vår omgivning, och får vi hjälpa andra på vägen blir ju också vårt eget liv mer meningsfullt och innehållsrikt. Vi skall se vad Paulus skrev om just det:

1 Tess 4:9-12: "Vi behöver inte skriva till er om broderskärleken. Ni har ju fått lära er av Gud att älska varandra. Den kärleken visar ni också alla bröderna i hela Makedonien. Men vi uppmanar er, bröder, att överflöda ännu mer i den och sätta en ära i att hålla er lugna och sköta ert och arbeta med era händer så som vi har befallt er. Lev på det sättet, **så väcker ni respekt hos de utomstående** och lider inte brist på något."

1 Petr 2:12-15: "Uppför er väl bland hedningarna, för att om de i något förtalar er såsom onda människor, **får de se era goda gärningar och prisar Gud på den dag då han söker dem**. Underordna er all mänsklig ordning för Herrens skull, vare sig det är kungen, som är den högste eller landshövdingarna, som han har sänt ut till att bestraffa dem som gör det onda och berömma dem som gör det goda. Ty så är Guds vilja, att ni med goda gärningar skall stoppa till munnen på okunniga och oförståndiga människor." (*Reformationsbibeln*)

Lukta på oss själva

Nu är det då dags att "lukta" lite på **oss själva**, men bli inte nedslagen här, för i just den egna oförmågan finns de största möjligheterna! Men vi funderar lite ändå:

Hur upplever andra mig som kristen? Har jag möjligen någon kristusdoft? Vad är det som jag utstrålar? Vad är det som är mitt fokus som kristen? Vad är det jag förmedlar till andra? Finns det likheter med Jesu sinnelag i mitt liv? Kan jag förkunna Kristus med mitt leverne?

Detta tror jag är viktiga frågor att ställa oss och begrunda inför Bibelns beskrivning av Jesu sinnelag – även om vi här och nu så klart inte kan bli lika honom fullt ut, det skall ingen tro. **Men kom ihåg att det är i svaghet som vi kan vinna de största segrarna.** Så det här handlar inte om att ta sig själv i kragen, gaska upp sig och ta rejäla tag för att dofta Kristus. Ödmjukhet och barmhärtighet kräver ingen styrka, tvärtom. Så det handlar om att bli mer bekant med Jesus. Därför vågar jag säga att vi alla behöver läsa Bibeln mer och bättre för att lära känna Jesus/Gud allt djupare. Man blir ju lik den man umgås med. Det är den bästa medicinen, och den är gratis och inte särskilt ansträngande.

Hålla buden

Här dyker kanske en viktig fråga upp, och det är om vi kristna ändå inte måste hålla Guds tio budord för att det skall bli tal om någon kristusdoft. Hela Mose Lag med 613 bud är ju orimlig att hålla, så vi nöjer oss med att begrunda de tio budorden. Eller är det "bara" det dubbla kärleksbudet som gäller: att älska Gud högst av allt, och sin nästa som dig själv (Matt 22:37-39)?

Håller man det dubbla kärleksbudet så håller man det som utgör grunden för alla budord i Gamla testamentet, enligt Jesus (Matt 22:40). Men vem kan hålla det dubbla kärleksbudet – livet igenom? Jag tror ingen kan det, för vem älskar och sätter alltid Gud över allt annat? Och vem prioriterar sina medmänniskor minst lika mycket som sig själv? Guds tio budord går däremot hyfsat bra att följa om man har god självdisciplin, men hur mycket sann kärlek är det då i dessa gärningar? Paulus menar dessutom att inget är något värt om gärningarna inte har kärleken som ursprung (1 Kor 13). Så det dubbla kärleksbudet sätter allt på sin spets, vilket Jesus ofta gjorde då han talade. Han utmanade oss så till den milda grad att vi med det skulle förstå vår risiga status. Dessutom spetsade ju Jesus till det när han sa att om man bara ser med lust på en kvinna så har man begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta (Matt 5:28). Så att hålla buden rätt

är inte så lätt som man kan tro.

Det blir då väldigt uppenbart att ingen av oss kan leva upp till hur Gud ytterst vill att vi skall leva, och vad återstår då? Jo, försoningen i Jesus Kristus, där vi istället för att räkna den rättfärdighet vi saknar får räkna Jesu fullkomliga rättfärdighet som vår egen. På så vis ställs vi som fullkomligt rättfärdiga inför Gud, precis som om vi helt och fullt levde efter det dubbla kärleksbudet och alla andra bud. Detta kan tas emot i en enkel tacksam förtröstan, vilket är det samma som "tro", en sann kristen tro. Vi blir frälsta genom nåd, helt oberoende av våra egna gärningar, och vi förblir så klart frälsta av nåd om vi blir kvar i denna tro, helt oberoende av våra egna gärningar. Detta är den enda logik som blir gällande när man läser och begrundar Guds erbjudande i Jesus Kristus.

Men vad blir det då av budorden? Jesus har ju sagt att inte en enda prick av Mose Lag skall förgå. Och aposteln Paulus som så tydligt förkunnade frihet från Lagen och laglydnad (han skrev t.o.m. att ALLT är tillåtet), han brassar ofta på i slutet av sina brev med en massa förmaningar till ett bättre leverne. Vad gäller då, bud eller inte bud?

Nej, budlydnad gäller ju inte för vår frälsning. Jag tror istället vi måste se på detta utifrån ett perspektiv som vi kan kalla för "kristusdoftens perspektiv".

Vi ser i Bibeln att både Paulus och Petrus talar om en god livsföring som väcker respekt hos de utomstående (alltså de som ännu inte är kristna). Varför skall vi då leva så? Jo, framför allt för att vinna dessa människor för den frälsande tron. Lever vi och talar på ett negativt och dåligt sätt kommer vi att dra både oss själva, våra medkristna, hela den kristna tron och därmed också Jesus i smutsen. Lever vi på ett gott sätt, med barmhärtighet i fokus, och talar i linje med Bibelns anda, då kommer de utomståendes respekt för oss att kanske locka några till att ta steget över till Jesus och därmed det eviga livet.

Det här är nu inte fråga om lagiskhet, för det här har inget med vår egen frälsning att göra. Det här har inte heller något med falsk fromhet att göra. Det är ju nämligen så att vi som kristna får den Helige Ande som vår Hjälpare, och det är ju just för att vi inte klarar de här sakerna på egen hand som vi behöver en hjälpare. Han skall hjälpa oss att leva mer och mer på ett sådant sätt som han/Gud önskar.

Här kommer buden in på ett sätt som vi kan kalla för en "spegel". Men inte bara Guds bud, för stora delar av Bibeln fungerar som en spegel som hjälper oss att se hur det ligger till med oss i förhållande till hurdan Jesus/Gud är, och inte minst därför är det bra att läsa Bibeln ordentligt och kontinuerligt. När vi ser att vi inte

är i linje med Bibeln, då skall vi inte i egen kraft ta oss i kragen till döda laggärningar, för utan kärlek är det värdelöst. Vi skall då istället träda fram inför Gud och bekänna våra tillkortakommanden och be om både kärlek till våra medmänniskor och till Gud (i enlighet med det dubbla kärleksbudet) samt be om både förmågan och viljan att leva på ett tacksamt och gott sätt. I Filipperbrevet 2:13 står att det är Gud som "verkar både vilja och gärning" i oss. Med Guds hjälp kan vi då med vår livsvandel och få vara med om att vinna utomstående till frälsning.

Så med goda gärningar kan vi förkunna Kristus minst lika bra som vi kan med vårt vittnande. En kristen sång innehåller dessa ord:

"They don't care how much we know, unless they know how much we care..."

They don't read the Holy Book, all they do is to take a look in to our integrity, trying to find credibility."

Vilket ungefär betyder:

"De bryr sig inte om hur mycket vi vet, om de inte vet hur mycket vi bryr oss om dem..."

De läser inte den Heliga Boken, allt de gör är att ta en titt på vår hederlighet, för att försöka hitta trovärdighet."

Oj, vad bra sagt detta är! Och som du ser ligger det väldigt mycket i linje med vad Gud vill i våra liv, enligt t.ex. tidigare bibelord vi läst.

Att sedan andra betar sig illa får inte vara en ursäkt för oss själva att göra fel, och att fortsätta att göra fel. Vi kan inte heller ursäkta olika "kristna" osunda verksamheter med att "ingen är perfekt" eller att "den som är fri från synd må kasta den första stenen" osv. Vi har alla ett ansvar att med Guds hjälp ta tag i våra brister och även hjälpa andra att göra så - i kärlek så klart. Men det är Gud som måste hjälpa oss att bli en god "kristusdoft", vi klarar det inte själva, vi kan bara komma inför Gud med vår bön om förlåtelse och bön om hjälp. Och då kommer han att hjälpa oss!

Så med detta vill jag bara uppmuntra dig som läser här att gå inför Gud och be om helgelse till en allt friskare *kristusdoft*. Kanske du och jag behöver förändra en del i våra liv. Kanske det är dags att fundera över vad som är våra huvudintressen, vad vi lägger mest tid på, hur och var vi spenderar våra pengar, vad vi säger om andra, vad vi förmedlar till andra, osv. Vi bör ju ha som mål att

leva på ett sådant sätt så att vi förkunnar Kristus med våra liv. Det vi gör och säger till vardags - och som inte är linje med Bibelns anda - skall inte vara en stöttesten för dem som är nära att komma till tro, eller är i närheten av att förlora tron! Tänk vad bedrövligt om delar av vår livsföring har varit till hinder för någons frälsning! Detta är nog värt att prata med Gud om då och då!

/Lennart